

Félszeműek között vak a király

Tomán László az Aracs februári számában mintegy tizenöt sort szentel a Magyar Nemzeti Tanács megalakulásának és annak, hogy vannak, akik nem helyeslik. Ő pedig nem helyesli, hogy mások nem helyeslik, noha elismeri, hogy az elektorok általi megválasztás nem volt a legdemokratikusabb. Ámde állítását nyomban vissza is vonja, mondván, hogy „az USA elnökét is elektorok választják”. Csakhogy „mecsoda különbség”, mondhatnánk nem kis malíciával! A két választási rendszernek ugyanis édeskevés köze van egymáshoz, de a tárgyunk szempontjából legfontosabb különbség az, hogy az amerikai választópolgár **tudja**, az általa megválasztott elektorok fogják megválasztani az elnököt. A Magyar Nemzeti Tanács elektorait viszont nem elektoroknak választották meg, hanem községi, tartományi, köztársasági és szövetségi képviselőknek, még hozzá nem is mindig a magyarok. A Nemzeti Tanács elektorait később nevezték ki elektoroknak, mint ahogyan megválasztásukra – egészen más célból – sor került. És akkor még nem beszéltünk arról, hogy a „mi” elektoraink egy jelentős hányada még a fent említett megmérést szabályainak sem tett eleget a törvény nagyfokú hiányosságai miatt. Így tehát egyáltalán nem véletlen, hogy félszeműek között vak a király.

Tománt láthatóan bosszantja, hogy van olyan párt is, amely követeli, állítsák össze a magyar választók névjegyzékét. Erről a pártról viszont teljesen tévesen (amit vagy tudatlansága, vagy az e párttal szemben dédelgetett előítéletei okoznak), azt állítja, hogy a legutóbbi képviselő-választáson alig kapott szavazatot. Feltételezem, hogy Tomán a VM DP-re gondol. Ha viszont így van, akkor ki kell ábrándítanom: a VM DP ugyanis a körülbelül százezerre becsült leadott magyar szavazatszámnak egyharmadát szerezte meg, s ez olyan arány, amit a demokrácia játékszabályai szerint mindenütt respektálnak. Nagyfokú rosszindulat kell ugyanis ahhoz, hogy valaki semmibe vegye azon tö-

rekvéseket, amelyeket minden harmadik vajdasági magyar szavazó támogat. E törekvések egyike a magyar választói névjegyzék is. Ennyit Tomán szónoki kérdésére, hogy a VM DP „milyen alapon” követelődik. Hát ezen az alapon. A minden harmadik leadott magyar szavazat jogán. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy a VM DP egyedül indult a választásokon, míg a VMSZ szerb pártokkal koalícióban, ezért utóbbi párt valóságos támogatottságáról releváns adatokkal senki sem rendelkezik, ami természetesen nem jelenti azt, hogy lebecsülém szavazóbázisát.)

S hogy milyen törvény szerint kell összeállítani a névjegyzéket? Szerintem ennek elkészítését EGYETLEN TÖRVÉNY SEM AKADÁLYOZZA. Csupán a politikai akarat hiányzik az egyetlen szerbiai magyar kormánypart részéről, miként a VMSZ akaratgyöngye érdekérvényesítése és politikai megalkuvása tette lehetlenné egy a mainál sokkal jobb kisebbségi törvény meghozatalát is.

Ami pedig a magyarok névjegyzékek alapján történő kiirtásának paranoiás rémálmát illeti, ebben nincs semmi új. Tomán csak a VMSZ egyik vezérének ötletét (a marhavagonokba pakolt magyarokról) duzzasztja tovább a hiperbola szabályai szerint.

Komolyan gondolja Tomán László úr (és a többiek), hogy a harmadik évezredben akármely totalitárius diktatúrának szüksége lesz a választói névjegyzékre, ha egy kisebbséget ki akar irtani? Hiszen az államparátus már ebben a pillanatban is tökéletes biztonsággal ki tudja szűrni a magyarokat (vagy bármelyik kisebbséget, társadalmi réteget), ha akarja, a meglévő nyilvántartások alapján.

Nekik igazán nincs szükségük a magyarok választói névjegyzékére, nekünk viszont annál inkább. Ugyanazon jogon és ugyanazon okból, amelynek okán-jogán azt például a szlovéniai magyarok is megalkothatták.